

LUDIC

DARIUS BLAU

JOAN TUSET

A la maleta hi porto la vida

Això diu Joan Tuset mentre obre la maleta, i, extraient-ne un àlbum, comença a mostrar-nos la seva obra, ja que no conserva cap quadre, i és que, com ell diu, quan un pintor comença a pintar, li costa molt desprendre's de l'obra, però amb el temps saps que no pintes per a tu mateix, i descobreixes que és amb el teu treball que has de guanyar-te la vida. Aquestes fotos són tot el que pot ensenyar del seu treball, aquest pintor nascut l'any 57 a l'Arboç. Mentre els seus companys aprenien les coses corrents, ell dibuixava empès per una preclara vocació. Més endavant, i per l'espai d'un any, és alumne de l'escola d'Arts i Oficis de Tarragona, on es familiaritza amb l'esmalt, la joieria i l'orfebreria. Abans que li ho preguntí, em diu que no, que mai no ha anat a cap escola de pintura. Ho diu amb orgull, i tampoc se n'està quan proclama: "sóc autodidacta". Verament, és summament estrany en els temps que corren,

trobar algú que sigui autodidacta, —a part de mi, clar—, i que hagi fet, per dir-ho així, carrera en solitari. Conta en Joan que una de les seves temences era la quasi inevitable influència que es pot derivar d'un mestre. Voleu fer el que tan sols un pot fer, és sens dubte reptar-se a si mateix.

Comença a fer petites exposicions a la comarca i província, amb la poca fortuna que acompanya a tota la gent que comença. Vet aquí que l'any 82 agafa els endimaris i se'n va al Canadà de vacances, en principi. En ser-hi resulta que li fan cas, que, en definitiva, hi troba més possibilitats que no pas aquí. Sense pensar-s'ho massa, o sí, s'hi queda.

En Joan Tuset fa exposicions a Montreal, que és on viu. Esmenta l'aparició a la televisió que li val una nova recepció al seu treball.

Mostra una gran reserva a l'hora de parlar de pintors admirats. Finalment no n'esmenta cap. En

canvi, en el terreny de les influències, confessa que en Salvador Dalí el va influenciar molt de temps, encara que ara hagi transcendit aquesta època.

Entrem de ple en els seus quadres. Els personatges són estilitzats, són forts, foscos, clars, entre solemnes i senzills. Ànimes que guarden un misteri, davant el qual hom es pregunta què fan, què pensen. Com les antiquíssimes religions o com les antigues cultures, de les quals tot és indeterminable, misteriós i fins màgic. Figures que no plasmen funcions corpòrees, sinó l'aspecte privatiu de l'ànima.

La pintura és una narració, i cadascú ha de narrar allò seu, defugint els corrents imperants i la moda. La pintura és descobrir al marge de tot, i executar al marge de tot, amb el llenguatge més clar i profund possible ●

Joan Tuset al seu estudi de Montreal (Canadà).